

tutum laus quum debeat, sine vlla controuersia, Camerario; inciderat enim hic in eam, quam dixi, rerum omnium confusionem et perturbationem: maligni profecto possemus videri iniurique in merita viri immortalis, nisi virtutes eius praedicaremus palam, aliisque magnitudinem earum, tanquam e specula lumen, proponeremus, quod sequi conniterentur nobiscum. Cuius quidem iucundi gratique officii partes puto praecipue ad me pertinere, popularem Camerarii. Si enim Arpinates de rebus gestis Marii et Ciceronis vtriusque, municipum suorum, tanto opere gloriati sunt: intellegitis facile, Auditores, quid mihi videatur faciendum. Nam illorum quidem virtutes, quamuis magnae, tamen Romanae tantum ciuitati ad tempus perbreue profuerunt, quum Camerarii studia profuerint tamdiu omnibus vbique litteris, sintque, dum homines erunt, profutura plurimum. Atque hic est ille fons, hoc est caput illud, Auditores, laetitiarum gaudiorumque, quibus ante commemoravi animum meum non tam perfundi, quam inundari, quoties memoria eum et imago Papebergae, patriae Camerarii, subiret. Dabitur igitur et Camerarii memoriae, et beniuolentiae in me Vestrae, hoc, vt me de doctrina viri summi breuiter dicentem audiatis attente. Constitui autem docere primum, fuisse in Camerario omnes egregii Grammatici numeros et partes: deinde eundem nec ab optimi Theologi laude a fuisse exponam. Ita enim spero a me posse omnes viri magni virtutes attingi, hoc est, laudari, quae sint veluti regula et norma, ad quam dirigatur posthac omnium institutorum meorum studiorumque cursus et ratio.